

Ἀρχηγέτην τῆς Σανίδας, δὲν εἶπαμε ποτὲ πῶς ἀποπνεύει δυσωδία ὁ μέγας πόθος του νὰ διαλυθῇ ἡ Βουλὴ καὶ ὁ ἀκόμα μεγαλύτερος νὰ μετακκομισθῇ ὅπως ὅπως στὴν Ἑξουσία.

Τὸ γούστο του κάνει καὶ ὁ κ. Θεοτόκης. Τὸ γούστο του καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Μὲ ὁ πρῶτος, κν κάνει τὸ γούστο του, δὲ βλάπτει καὶ κανένα. Ἐνῶ ὁ δεύτερος :

Κ' ΕΝΑ

παράτημα ποῦ δὲν ἐδόθηκε ἔδικα. Τὸ πήρε ὁ ἰκανώτατος καὶ εὐγενικότατος διευθυντῆς τῶν σιδηροδρόμων Ἀττικῆς κ. Π. Μπασιάνος, ὅλοι δὲ μὲ τὴν καρδιὰ μας ἐφρονιάζουμε ἕνα ἄκουσταμα πῶς τοῦ ἐδόθηκε τὸ χρυσὸ παράσημο τοῦ Σωτήρος :

— Ἀξίος! Ἀξίος!

Κ' ἔχει σημασίαν αὐτό, γιατί σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ὁ κόσμος τίς περισσότερες φορές διαφωνεῖ μ' ἐκείνους ποῦ ἀπονέμουν τὸ παράσημα καὶ φωνάζει : Ἀνάξιος!

Η ΦΑΡΣΑ

τοῦ τσιφουτ-παζχαριῦ τοῦ Ἰακπείου ἐξακολουθεῖ μὲ με τὰ ὅλα τῆς.

Ἀπὸ τῆ μιὰ μεριὰ σπάζουν ὅλοι τὸ κεφάλι τους νὰ βροῦν μὲ ποῦ εὐσχημο τρόπο θὰ τραβηχθοῦν ἀπὸ καὶ μετὰ τὰ ἐκθέματα γιὰ νὰ μὴ πάθουμε κανένα μεγαλύτερο ματακαρλίτσι ἀπὸ κείνο ποῦ πάθουμε, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ διοργανωτῆς του διορίζουν ἑλληνοδικὰ καὶ τάζουν στὰ θύματά τους βραβεῖα καὶ λαγοὺς μὲ πετραχίλια.

Στὸ μεταξύ ἡ Κυβέρνησις ποῦ φροντίζει μοναχὰ πῶς νὰ μὴν πέσῃ ἢ πῶς νὰ πέσῃ στὰ μαλακά, δὲν ριχνεῖ καὶ μιὰ ματιὰ στὸν ἀναπεπταμένο σὲ κάθε βραγαποντιὰ χῶρον τοῦ Ἰακπείου, ἡ δὲ εἰκόνα τοῦ κ. ἀρχιπροέδρου τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς φηγουράρει στὶς στήλας τῶν εφημερίδων.

Θελετε καὶ ἄλλες πληροφορίες ἀπ' αὐτές :

Πηγαίνετε νὰ σὰς τίς δώσῃ ὁ κ. Κορδέλλας.

Τ' ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ

οἱ φουτιῆται τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ θὰ τὸ κάμουν. Κεῖ εὐχόμεσται νὰ τὸ κάμουν μιὰ ὄρ' ἀρχίτερα. Καὶ νὰ συστήσουν τὸν σύνδεσμό τους—ἕνα σύνδεσμο ἀδελφικο, ὅπως τὸν ὄνειροπολοῦν, γιὰ νὰλληλοβοηθουῦνται, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ κρατοῦνε ψηλὰ τὸ γόητρο τοῦ Πανεπιστημίου ἀπέναντι ἐκείνων ποῦ ζητοῦν μὲ

πέρα ὁ Φῶτος, ὁ λεβέντης, ὁ ξακουστός ἀγωγιάντης σ' τὰ χωριά, ἐσκυβε καὶ κούταζε ἀνήσυχτα τὸ ρέμμα, ἢ δῶθε κείθε μὲς σ' τὰ σχολικὰ καὶ τὰ πουργάρια ἔφαχνε, σὺν τῷ λαγωνικῷ ποῦ μυρίζεται τὸ κυνάγι. Πίσω πίσω φηγουράριζε. καθίλα σ' τὸ γαϊδάρο, ὁ Σιφνιώδης ὁ δάσκαλος, μὲ τὴ νησιωτικὴ βρακκα του καὶ τὴν τουργωτὴ τῆ ρεσσάρκα μοναχ' αὐτός δὲν εἶχε ὄρεξι, νὰ σκελετίσῃ τὸ μυαλό του. ἄφινε τὸ γαϊδάρι του νὰ ὀδηγιέται μοναχὸ του καὶ μὲ πολλὰ εὐχρηστίστησι, καθίλας ἔδειχνε, ξεφλούδιζ' ἕνα ξυλάγγουρο.

— Μὲ τι νὰ πάθανε κεί κἀτω, κερά, καὶ στριφογυρῆνε : ἄκου τὸ ἔτι τοῦ ἀρέντη πῶς χιλιμιντρέει! — εἶπε ἡ λεβέντισα ἡ Λεβωνιά, π' ἀκλούθαγε παντοῦ τὴν κυρὰ τῆς ὅπως ὁ ἴσκιος τῆς.

— Ξέρω καὶ ἐγώ, παιδί μου, τί πάθανε : ὁ Θεὸς νὰ μὲς τὰ βγάλῃ πέρα μ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι! Ἄμ παπῆς βρέθηνκε μπροστὰ μας σὺν κινήσαμε καὶ καλὸ θὰ ἰδοῦμε :

— Ντέ, ρὲ ψοφίμια! πανάθεμα τὸ γονιὸ σας, ντί!

— Παναγιὰ σώσε! Μαρὲ Γιάννη ἔχεις σκοπὸ νὰ μὲς γαρματοσακίσης : μπρὲ δὲ βλέπεις πῶς τρομάζουν νὰ περάσουν ἀπὸ μιὰ σπιθαμὴ τόπο : Πίσω σ' ἔχω Σατανῆ!

φατριαστικὲς συγκεντρώσεις καὶ μὲ ταρταρινικά καμώματα νὰ τὸ κυλοῦν στὸν βόρβορο.

Εὐγε στὰ φιλότιμα παιδιά! Καὶ μακάρι ὁ σεμνὸς κ' ἠθικώτατος σκοπὸς τους νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ καὶ γιὰ τῆς Πατρίδας τὸ καλὸ.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ Σαχάρα τοῦ Ταρταρινισμοῦ, χρειάζεται καὶ μιὰ τέτοια δροσερὴ ὄσσις.

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(Συνέχεια)

Διὰ τῆς βίας

Ἄδωνις ἐξαναγκάζεται ν' ἀρέσῃ, χωρὶς νὰ ὑποκύψῃ κ' ἐξαπλοῦτ' ἀσήμεριων, καὶ ἀναπνεύει εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἀφροδίτης, ἐνῶ ἐκείνη ἐφορμᾷ εἰς τὴν ἀναπνοὴν του ὡσὺν νὰ ἦτο λεία καὶ τὴν ὀνομάζει τῆς Χάριτος αἰθέρα καὶ Οὐράνιου δρόσου. Ἐπιθυμεῖ νάταν τὰ μάγουλά τῆς ἀνήσπαρμένοι κήποι, νὰ τὰ βρέχῃ αὐτὴ ἡ θεία δρόσος. ὦ, ἰδέτε πῶς τὸ πουλι μπλέκεται στὴν παγίδα ἔτσι κ' ἐκεῖνος εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἐμπλέκεται. Τὸν ἐξοργίζει ἡ αἰσχύνη καὶ ἡ δειλὴ ἀντίστασις, καὶ αὐτὸ προσθέτει θέλγητρα νέα στοὺς ἐξηγριωμένους τοὺς ὀφθαλμούς του.—Ἢ βροχὴ ἔπυταν πίπτει σὲ ρυάκια γερμάτων, τὸν ὑποχρεώνει τὴν ὄχθην του νὰ ξεχειλίσῃ.—Ἰκετεύει ἐπιχαρίτως καὶ παρακαλεῖ, διότι ζητεῖ τοιοῦτοτρόπως τὴν φωνὴν τῆς νὰ τονίσῃ, γιὰ νὰ μαγεύσῃ ὡς ποῦ λατρεύει, ἐνῶ ἐκεῖνος σκυθρωπότερος ἀρνείται καὶ ὀργίζεται καὶ συνεχῶς ἀλλάζει χροῖμα. Ἄλλοτε εἶναι κόκκινος καὶ ἄλλοτε πάλιν χλωμὸς ὅπως ἡ τέφρα. Ὄταν κοκκινίζει, τὸν ἀγαπᾷ ἐκείνη, καὶ ἔταν χλωμαίνῃ τῆς φαίνεται πῶς ἐμορφος, γερμάτων μὲ νέα θέλγητρα. Ὄπως τὸν βλέπει τὸν ἀγαπᾷ, ἐνῶ σ' ἀθάνατό τῆς χέρι ὀρμίζεται νὰ μὴ ἀποσπασθῇ ἀπὸ μέλλον

— Ἄμ οὔτε πίσω οὔτε μπρὸς νάβῃ, κερά! πα νάθεμά σου, τραγογένης εἶναι πάντα...

— Ἄχ, ἄχ, ἀνδρα μου, τί μοῦκανες! Ἔρτυσα σήμερα φαρυμάκι, ποῦ νὰ μὴν ἔσωνα νὰ σ' ἄκουσα, ἢ μωρόπιστη, ἢ μαυρομορφ... Ἔνοια σου! Αὐτὸ θὰ μοῦ γίνῃ μάθημα—φώναξε ἡ ἀρέντρα κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ, καὶ δάγκανε τὸ δάχτυλό τῆς καὶ σειοῦσε ροβεριστικὰ τὸ χέρι τῆς, σὺν ζύγωσαν πιά σ' τὸν ἀνδρα τῆς καὶ μπροῦσε νὰ τὴν... καμαρώσῃ.

— Κεῖλὸς τῆς τὴν εὐγενικὴν μὲ τὴν τουργιά! εἶπ' ὁ δάσκαλος μ' ἀγαθὸ χαμόγελο νὰ σὰς φιλέψω δὲ λιγάτσι ξυλάγγουρο δὲν θὰ τὸ πάρετε :

— Ἄσε με, χριστιανέ μου, στὸ χάλι μου, μὲ τὸ ξυλάγγουρό σου! Λοιπὸν, ἀντρα μου, δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ πᾶμε μαζί σ' τὴν Κούμη; Δὲν τὸ περιμένα, μὰ τὸ Θεὸ, τὸ διαζύγιο δῶ πέρα σ' τὰ καταβραχὰ!

— Μὴ σκούζης ἔτσι, βρε γυναίκα—εἶπ' ἐκεῖνος μὲ κατεβασμένα μούτρα—μὲς σ' τὴ φουρτούνα μας οἱ φωνάρες σου χρειάζοντανε γιὰ νὰ χύσουν λαδί.

— Ἢ ἀφεντιὰ σου φαγώθηκες νὰ χωθῆς σ' αὐτὴ τὴ φουρτούνα σ' τὰ καλὰ καθούμενα. Ἀμέτη Μακαμέτη μούθελες νὰ κάνεις τέτοιο βρωμοταξεῖδο γιὰ νὰ φηγουράρης κουμπάρους σ' τὴ Κούμη! Σοῦλεγα

ἀπὸ τὸ ἀπαλὸν του στήθος προτοῦ κάμῃ εἰρήνην μὲ τὰ δάκρυα, ποῦ τρέχουν στὰ μάγουλά τῆς συνεχῶς καὶ τὰ ὑγραίνουν καὶ συνεχῶς φιλονικοῦν. Ἦνα καὶ μόνον φίλημα ἄρκει τὸ πᾶν νὰ ἐξοφλήσῃ. Εἰς ὅλα αὐτὰ ψηλὰ ὁ Ἄδωνις σηκώνει τὴν κεφαλὴν του καὶ σὺν ἕνα ὄρειο πετῆ ἀναμέσου στὸν κυμάτων καὶ χάνεται ὅταν τὸ παρατηρήσουν. Κ' ἐνῶ προσφέρεται νὰ τῆς παραχωρήσῃ, ὅ,τι ζητεῖ, εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου τοῦ τείνει τὰ χεῖλη τῆς, ἔτοιμα νὰ ἀρπάσουν τὴν πληρωμὴν, τὰ μάτια του καμμοῦν καὶ ἀλλαχοῦ τὰ χεῖλη περιφέρει.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. ΚΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

πτυχιούχος Γαλλικῆς Σχολῆς (Bachelier es Lettres et es sciences), διακούσας δὲ ἐπὶ ἔτη μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων, ἀναλαμβάνει παραδόσεις Γαλλικῆς καὶ ἰδιαιτέρως προγυμνάσεις μαθητῶν καὶ φοιτητῶν.

Ἄπειθουτεον :

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἢ Ἐπιπένησος

Ὁδὸς Ἐρμού καὶ Φωκίωνος

καθηγητῶν κ. ΘΙΑΔΕΜΑΧΟΝ ΜΑΛΙΑΔΗΝ.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ

Τὸ τελειότερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλουσιώτερον εἰς μηχανήματα

ΕΚΤΕΛΕΙ ΟἱΑΣΘΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ -- ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 28

ATELIER DE RELIEUR

N. S. LARDIS

ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.

ἡ κακομοῖρα : βρε ἀντρα μου, εἶνε μακριὰ ὁ δρόμος, λένε πῶς εἶναι κακοτοπιὰ, θὰ ὑποπέρωμε, ἐσὺ τίποτα! μωρ' ἔλα νὰ πᾶμε καλλίτερα μὲ τὸ βαπόρι, ἐσὺ τίποτα! Ἢ εὐγενεῖα σου σ' τὴ ἑλλάσσα ζαλιζόσανε, ἐγὼ ποῦ γαρματοσακίσηκα σ' τὴν ἔεσα, τι νὰ εἶπῳ :

— Ἦρε ἀδερφέ,—εἶπ' ἐκεῖνος κοροῦδεύοντας— ἦμαρτον, ἐπὶ τέλους, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιόν σου!

— Αὐτὰ ξέρεις ἐσὺ, προκομμένε! Σ' τὴ χειρότερη κακοτοπιὰ μὲς ἄριστος δὺς γυναίκες καὶ τὸ στριφεῖς μπροστὰ χωρὶς νὰ ἰδῶσῃ τ' αὐτὴ σου γιὰ τίποτα βρε μὲς ρίξανε τὰ ζῆ, βρε βασιανισθήκαμε...

— Σασμός, ἐπὶ τέλους, δικαίε! Ἄν τραβήξῃ λίγο πιὸ μπροστὰ τώκακα γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ δρόμο δὲν μπορῶ τῶρα νὰ σοῦ πῶ, κἄτι μοῦ φωνάκε ὑπαπτο...

— Ἦ τι τρέχει, καλέ, παλι : Μπρὲ καὶ βρασκονται δῶ πέρ' ἀγριογούρουνα, λύκοι : οἱ συμφορα μας! ἄλλα παλε τούτα! Ἄμ τώπα γῶ, ἡ δύστυχη, τώκακα!

— Ἄς τραβήξωμ' ἀφεντιὰ δὲν ἀγριεῖται γιὰ τίπτα, ἔτσι θὰ σ' φάνηκε! — Εἶπ' ὁ Φῶτος γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα μικρὸν ἀνήφορο ποῦτανε μπροστὰ καὶ ἔβλεπε κανεὶς ἀπὸ κεί ὅλο τὸ μονοπάτι.